

Stilling var bleven efter Loven af 1870. Jeg troede, at det var en bekendt Sag, at der ikke var nogen større Overdrivelse i de Ord, hvormed de have henvendt sig til Rigsdagen, end den, man jo nok veed altid kommer frem i Mod. Jeg havde derfor ikke tænkt selv at tage Ordet i denne Sag. Jeg forlangte det, den Gang den meget ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (A. Hage) yttrede Dvul om Berettigelsen af det Nød-raab, om jeg saa maa sige, de havde udstødt, og tillige fremsatte Paastand om, at deres Indtægter vare større og rigeligere, end de havde angivet. Jeg kan nu i sidste Henseende henholde mig til, hvad der er blevet udtalt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og af den høitagtede Finantsminister. Jeg skal kun tilføie et Ord om Sportlerne. Jeg kjenner mange Mænd i denne Klasse, og jeg veed, hvor sandt det er, hvad der er blevet sagt af den høitagtede Minister, at det er en i det Hele i høj Grad retskaffen Klasse af Mænd. Jeg vil nu blot sige, at naar man ret vil sætte sig ind i, hvilken Tid de maa anvende paa deres Embedspligter, hvor strengt deres Arbejde er — f. Ex. nu en Dag som denne — og man saa tænker paa, hvor store de Sportler ere, der kunne falde paa den Enkelte, og som de kun vinde derved, at de gjøre Tjeneste udenfor den egentlige Arbejdstid og saaledes tage til Arbejde Tid, som de skulde have til den nødvendige Hvile, for at tjene lidt mere til det nødvendige Underhold — naar man betragter Sagen saaledes og tillige undersøger, hvor Meget det vel kan blive, de faae i Sportler — thi det vexler jo, som den høitagtede Minister bemærkede, det er ikke Noget, de have hele Aaret igjennem, for det Første fordi der ikke hele Aaret igjennem er nogen Handel, men saa have de jo heller ikke noget Arbejde, det er sandt — saa vil man kunne danne sig et Begreb om, hvad disse Sportler egentlig have at betyde.

S. M. Petersen: Jeg tror, at Thinget skylder Ordføreren for Forslagsstillerne Tak for hans Virksomhed og for Brugen af hans Forslagsret ved forskjellige Leiligheder. Jeg skal i Almindelighed erkjende dette, men i dette

Tilfælde kan jeg det ikke. Jeg beklager, at Forslaget er kommet ind ad den Dør, ad hvilken det er kommet. Efter mine Begreber er det en meget farlig Maade med Hensyn til de Følger, som det kan drage efter sig. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har sagt, at da han kom i Tanke om at indbringe dette Forslag, gik han til Ministeren og talte med ham derom. Jeg vilde have fundet det heldigere og rigtigere, om den ærede Minister var gaaet til det ærede Medlem og havde talt med ham og saa havde bragt det ind som kommet fra Regjeringen. Saa havde dette, som Ministeren udtrykte sig, „at se igjennem Fingrene“ ikke været nødvendigt. Med Regjeringen ser man i Reglen ikke igjennem Fingre, den maa staae Dplysninger i alle Retninger. Naar vi skulle finde os i at se igjennem Fingre ved Forslag, der komme fra Finantsudvalget, og som skulle gerere sig som Finantslov, maa jeg ogsaa anse dette for temmelig uheldigt. Vi have tidligere havt det Tilfælde, at saadanne Smaalove ere komne som Finantslove, men i de senere Aar er det gaaet af Mode; vi have faaet en Paragraf paa Finantsloven, som skulde erstatte dette. Efter min Opfattelse bliver Folkethinget stillet paa en aldeles feilagtig Maade igjennem dette Forslag. Det betydelige Antal Embedsmænd og offentlige Bestillingsmænd, vi have, staar under forskjellige Ministre, og disse ere deres naturlige Forsvarere og Forskjæmpere med Hensyn til Lønningerne. Det er da naturligt og rigtigt, at Bedkommende gaa til Ministrene, og at Ministrene komme frem med deres Begjeringer for os; men det er unaturligt og efter min Opfattelse farligt for vor egen Stilling, naar Medlemmerne her selv indbringe Forslag og gaa til Ministeren og samtale med ham om hans Tilslutning til et saadant Forslag til en Forandring i en Lønningslov, der er saa ny som den, hvormed der her er Tale. Jeg vil slet ikke tale om, hvad der er anført i Henseende til, at disse Bestillingsmænd kunne trænge til en Forhøielse; dette skal jeg gjerne indrømme. Men naar den ærede Ordfører saa uforbeholdent sagde, at det er umuligt, at en Bestillingsmand, som er Familieforsøger, kan leve af 400 Rd., saa maa jeg dog